

«Ουκ ένι άρσεν και θήλυ» - Η θέση της γυναίκας στη ζωή της Εκκλησίας

/ [Γενικά](#)

Image not found or type unknown

Η θέση της γυναίκας στη ζωή της Εκκλησίας δεν ακολούθησε τη θέση της στην κοινωνία. Η γυναίκα στην πίστη μας τιμάται στο πρόσωπο της Παναγίας στην υψηλότερη θέση που μπορούσε να πάρει ο άνθρωπος, είναι το δώρο της ανθρωπότητας στο Θεό.

Αλλά και πλήθος γυναικών θαυμάζεται και τιμάται για την αγάπη και την πίστη στο Θεό και έχει λάβει περίοπτη θέση στο χριστιανικό εορτολόγιο και στην πνευματική ζωή. Είναι πρότυπα για την Εκκλησία και τα μέλη της.

Δεν είναι η εργασία, η μόρφωση, η ομορφιά και η εμφάνιση ή η ευφυΐα με την οποία ασχολείται η πίστη μας, όταν προβάλλει τις γυναίκες. Είναι η σχέση με το Θεό, την οποία αναπτύσσουν στη ζωή τους οι γυναίκες που τιμώνται από την Εκκλησία,

το κριτήριο για την ανάδειξή τους. Το ίδιο συμβαίνει και με τους άνδρες αγίους. Δεν ασχολείται η Εκκλησία με τα χαρίσματα ή την καταγωγή ή την κοσμική τους πρόοδο. Καταγράφει όλα αυτά, αλλά προχωρεί στη σχέση με το Θεό που δίνει άλλο νόημα στη ζωή των ανθρώπων και τους αγιάζει.

Όλα αυτά ενώ η κοινωνία επεφύλαξε στο παρελθόν ένα ρόλο κλειστό και περιορισμένο για τις γυναίκες. Τις θεωρούσε ως τις φύλακες των σπιτιών και των οικογενειών, ως αυτές που είχαν την ευθύνη για την ανατροφή των παιδιών, ως τα πρόσωπα εκείνα που έπρεπε να είναι πάντοτε υπό την σκιά των ανδρών. Γι' αυτό και τα όποια δικαιώματα για τις γυναίκες άργησαν πολύ να δοθούν από τις ανθρώπινες κοινωνίες και σε κάποιους λαούς και κοινωνίες δεν έχουν δοθεί ακόμη.

Για την πίστη όμως υπάρχει ο περίφημος λόγος του αποστόλου Παύλου προς τους Γαλάτες: «ουκ ένι Ιουδαίος ουδέ Έλλην, ουκ ένι δούλος ουδέ ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ. Πάντες γαρ υμείς εις εστέ εν Χριστώ Ιησού» (Γαλ. 3, 28). Η διαφοροποίηση των φύλων έχει να κάνει με το ρόλο, όχι με την αξία των προσώπων έναντι του Θεού. Η σωτηρία δεν είναι για τους άνδρες μόνο. Όπως κάθε διάκριση, είτε ανάμεσα στις εθνικότητες, είτε ανάμεσα στα θρησκευματα, είτε στην κοινωνική και ταξική καταγωγή έχει καταργηθεί, έτσι και η διάκριση ανάμεσα στα φύλα δεν μπορεί να ισχύει στην Βασιλεία του Θεού. Ο άνθρωπος δεν γίνεται πολίτης της επειδή είναι άνδρας, Ιουδαίος, ελεύθερος, αλλά κατά τη πίστη του. Δεν είναι η εξουσία και η ισχύς τα κριτήρια της αποδοχής ενός ανθρώπου από το Θεό, αλλά η ιδιότητα του προσώπου, που είναι μοναδική και ανεπανάληπτη. Γιατί η γυναίκα είχε αυτή τη θέση στην κοινωνία, επειδή θεωρούνταν ανίσχυρη να επιβληθεί με τις δυνάμεις της στον ανδρικό εγωισμό και ανίκανη να διοικήσει την κοινωνία και να δώσει με το δικό της τρόπο και ήθος άλλο μήνυμα στη ζωή και τον κόσμο.

Η Εκκλησία δεν μπαίνει στη λογική της συζήτησης της ικανότητας της γυναίκας να εξουσιάζει ή να διοικήσει την κοινωνία και τη ζωή. Αποκαθιστά τη γυναίκα στο πρότερον κάλλος της σχέσης με το Θεό, από το οποίο και εκείνη και ο άνδρας εξέπεσαν εξαιτίας της αμαρτίας. Και ζητά τόσο από εκείνη όσο και από τον άνδρα να οικειωθούν την πίστη που τους οδηγεί στον αληθινό Θεό, στην μεταμόρφωση του κατ' εικόνα τους στο καθ' ομοίωσιν και να αναλάβουν το ρόλο που μπορούν, ανάλογα με το χάρισμά τους, στη ζωή της Εκκλησίας, στη ζωή της Βασιλείας του Θεού.

Γυναίκα και άνδρας λειτουργούν ως «εις» εν Χριστώ Ιησού. Και αυτό μπορεί να επιτευχθεί μέσα από την πίστη, την εν Αγίω Πνεύματι κοινωνία και την παράθεση της ζωής τόσο του άνδρα όσο και της γυναίκας στο Χριστό.

Η πίστη συνεπάγεται την εμπιστοσύνη στο Χριστό ως τον Σωτήρα και Λυτρωτή και ως Εκείνον που αγαπά τον άνθρωπο τόσο, ώστε να σαρκωθεί, να σταυρωθεί, να αναστηθεί και να οδηγήσει την ανθρώπινη φύση στο Θεό-Πατέρα. Η πίστη δεν είναι μαγική κατάσταση. Είναι δωρεά του Θεού, αλλά και απάντηση στις αναζητήσεις της ανθρώπινης ύπαρξης. Ταυτόχρονα, αποτελεί επιλογή του ανθρώπου, άνδρα και γυναίκας, κίνηση αποδοχής του Θεού ως Πατέρα και απόφαση χρήσης της ελευθερίας ως υπέρβασης του εγωισμού, της αμφιβολίας, της αυτο-θεοποίησης. Με άλλο τρόπο, εξαιτίας της διαφορετικότητας των φύλων, εκφράζει την απιστία στο Θεό και την προτεραιότητα του εαυτού ο άνδρας, με άλλον η γυναίκα. Και στα δύο φύλα όμως πρυτανεύει ο εγωισμός, φανερός ή κρυφός. Και ο εγωισμός μόνο με την ταπεινότητα της πίστης θεραπεύεται.

Η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος συνεπάγεται την άρνηση του ανθρώπου να προτάξει το ήθος της εξουσίας ως αυτοσκοπό στη ζωή του και να επιλέξει την οδό της διακονίας της αγάπης μέσα από την συνάντηση με τον άλλο. Ο άλλος ας θέλει να εξουσιάζει. Αυτός που έχει εν τη καρδιά του το Άγιο Πνεύμα επιλέγει την αγάπη. Και η αγάπη εκφράζεται με την καλοσύνη, τον διάλογο, τη σιωπή, την υπομονή, την ταπεινότητα. Η αγάπη εκφράζεται με την θυσία της παραίτησης από τα δικαιώματα. Η αγάπη εκφράζεται με την ασφάλεια που ο ένας μπορεί να παρέχει στον άλλο. Και αυτοί οι τρόποι δεν έχουν να κάνουν με τα φύλα, αλλά είναι στοιχεία που όλοι οι άνθρωποι καλούνται να ζήσουν. Γιατί αποτελούν δωρεές της σχέσης με το Θεό εν Αγίω Πνεύματι στη ζωή της Εκκλησίας. Μέσα στην Εκκλησία άνδρας και γυναίκα, όπως και ολόκληρος ο κόσμος βρίσκουν την αληθινή καταξίωση, η οποία δεν μένει στον παρόντα χρόνο, αλλά προχωρεί στην αιωνιότητα.

Χρειάζεται όμως και μία τρίτη κατάσταση. Είναι η εναπόθεση, η παράθεση «πάσης της ζωής ημών Χριστώ τω Θεώ». Τα δύο φύλα δεν περιορίζονται στη σχέση αναμεταξύ τους, στην από κοινού πορεία και διακονία στην οικογένεια, στην εργασία, στη δημιουργία, στη ζωή της Εκκλησίας και του κόσμου, αλλά εμπιστεύονται τη ζωή και την πορεία τους στην προοπτική της σχέσης με το Χριστό. Εμπιστεύονται, αλλά και αφήνονται στην αγάπη του Θεού. Δεν κάνουν ό,τι κάνουν για να πετύχουν κατά κόσμον, αλλά για να υπακούσουν στο θέλημα του Θεού και ταυτόχρονα να μπορούν να χαρούν τη ζωή της Βασιλείας των ουρανών. Δεν είναι οι άνθρωποι νόμοι, τα αστικά και άλλα δικαιώματα, τα όποια καθήκοντα του ενός έναντι του άλλου που δίνουν πλαίσια και περιγράφουν τον τρόπο της ζωής, αλλά η γνώση και η βίωση της κοινωνίας με το Χριστό και το άφημα του εαυτού και της ζωής και των δυσκολιών, της οδύνης και του κόπου σ' Αυτόν. Και όταν χρειαστεί, ακόμη και η συγγένεια, ακόμη και τα χαρίσματα ή οι

ικανότητες μπορούν να τεθούν στο περιθώριο, γιατί προηγείται η αγάπη προς το Χριστό. Και αυτός ο δρόμος μπορεί να οδηγήσει στο μαρτύριο, αλλά και στην αληθινή δόξα της κοινωνίας με το Θεό.

Γι' αυτό και η Εκκλησία όταν τιμά τη μνήμη κάποιας ξεχωριστής γυναίκας-Αγίας θυμίζει στους πιστούς αυτή την ενότητα που υπάρχει στη ζωή της πίστης. Θυμίζει την πίστη στο Χριστό που επέδειξε η γυναίκα, την κοινωνία με το Θεό και τον συνάνθρωπο στη ζωή της Εκκλησίας, αλλά και την παράθεση της ζωής της στο Χριστό που την οδηγεί στο μαρτύριο είτε του αίματος είτε της συνειδήσεως.

Και, παράλληλα, υπενθυμίζει ότι και ο Χριστός εκ γυναικός γεννήθηκε, για να μη μένει καμία αμφιβολία ότι δεν είναι η ισχύς και η εξουσία που δίνουν κατά Θεόν νόημα στη ζωή, αλλά η σχέση με τον Θεάνθρωπο. Για να αποτελεί τελικά η τιμώμενη γυναίκα πρότυπο, όχι μόνο για τις άλλες γυναίκες, αλλά και για τους άνδρες, για όλα τα μέλη του σώματος του Χριστού. Για να μπορούμε όλοι, ζώντας την ενότητα της πίστεως, την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος και την παράθεση της ζωής μας Χριστώ τω Θεώ, να βιώνουμε τη χαρά της Βασιλείας, ακόμη κι αν ο κόσμος μας βλέπει τα πράγματα αλλιώς, κατά το εγωκεντρικό του, κατά το εξουσιαστικό του, κατά το αυτορυθμιστικό του θέλημα. Η αποτυχία αυτού του θελήματος και ο θάνατος που φέρνει μας καλούν να δούμε τον άλλο δρόμο και να επιλέξουμε.

Πηγή: agiameteora.net